

stemmelse med det den 7. December 1921 i Folketinget indbragte Lovforslag, til hvis Gennemførelse der fra mange Sider udenfor Rigsdagen er udtalt stærk Tilslutning, bl. a. fra Fæstere, Lejere og Forpagtere samt mange fiskeriinteresserede.

Mindretallet kan ikke tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om Indførelse af Jagttegn og foreslaar derfor, at de hertil sigtende Paragraffer udgaar. Endvidere foreslaar Mindretallet, at § 27 angaaende Forbud mod Natjagt gives en anden Affattelse, saaledes at Forbudet begrænses til fra en Time fra Solens Nødgang til en Time før dens Opgang.

Et *Mindretal* (H. C. Hansen og Kr. Pedersen) har i alt væsentligt sluttet sig til Flertallets Ændringer, men stiller dog Ændringsforslag Nr. 2, idet Mindretallet mener, at den Bestemmelse, at paa udskiftede Købstadjorder tilhører Jagtretten Kommunen, bør udgaa. Ændringsforslaget under Nr. 3 tager Sigte derpaa.

Under Nr. 12 har Mindretallet stillet Ændringsforslag om en anden Affattelse af § 14, idet vi mener, at skal Jagttegn kræves for at udøve Jagt, maa dette i hvert Fald uden Betaling tildeles den, der kun udøver Jagt paa egen Grund.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *Mindretal* (Andreasen, Brochmann, Hækkerup, J. P. Jensen og Jørgensen):

1) Paragraffen affattes saaledes:

„Jagtretten skal alle Vegne være forenet med den faste Ejendoms Grund og maa ikke adskilles fra denne.

I ethvert Tilfælde, hvor Jagtretten er adskilt fra Grunden, skal Jagtretten afløses inden 1 Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft.

Afløsningen sker paa den Maade, der er fastsat i Lov om Jagten af 8. Maj 1894 § 2, dog med den Forandring, at Vederlaget for Jagtretten ikke fastsættes til en aarlig Pengeafgift, men til en Sum en Gang

for alle, hvilken Sum skal svare til det 25-dobbelte af det Beløb, som den aarlige Pengeafgift, der er fastsat i Jagtlovens § 2, vilde have udgjort.

Saa fremt Jagtretten tilkommer den berettigede for et bestemt Aaremaal, der er kortere end 25 Aar, er det dog en Selvfølge, at den Afløsningssum, der tilkommer den berettigede, ikke kan blive højere, end den i Jagtlovens § 2 fastsatte Pengeafgift vilde have udgjort multipliceret med et saa højt Tal, som svarer til det Antal Aar, der er tilbage til Jagtrettens Ophør.

Saa fremt den, der afløser Jagtretten, er Ejer af den Ejendom, paa hvilken Jagtretten afløses, og vil optage Laan til Betaling af Afløsningssummen, er han berettiget til uden Samtykke fra Panthaverne eller andre Indehavere af begrænsende tinglige Rettigheder at give Panteret med Prioritet forud for tidligere Pantegæld og andre Byrder af privatretlig Natur for et Laan, der ikke overstiger Afløsningssummen. Det Laan, der saaledes optages, maa forrentes med højst $4\frac{1}{2}$ pCt. om Aaret og være forbundet med statutmæssige Ydelser og Forpligtelser, og det kan altsaa optages i Kreditkasser, Kreditforeninger eller lignende Institutioner.“

Af et *Mindretal* (H. C. Hansen og Kr. Pedersen):

2) I 3die Stykke, 1ste Linie, udgaar Ordene: „og paa udskiftede Købstadjorder“.

3) Til 3die Stykke føjes: „Hvor Købstadjorder er udskiftet, uden at Jagtretten er medfulgt, bliver denne at afløse, naar Grundejerne begærer dette.“

Ny Paragraf.

Af *Mindretallet under Nr. 1:*

4) Efter § 1 indsættes en ny Paragraf, saalydende:

„Jagtretten skal fremtidig tilkomme den, der som Fæster eller Bruger (Forpagter, Lejer) besidder en fast Ejendom eller nogen Del af en saadan, og ved fremtidig Oprettelse af Fæstebreve, Forpagtning- eller Lejekontrakter eller andre lignende Dokumenter om Brugen af en fast Ejendom eller nogen Del af en saadan kan der ikke gyldigt vedtages Bestemmelser om, at Ejeren i Fæste-, Leje- eller Forpagtningstiden forbeholder sig selv eller andre